— Королівно, ясна панно,
ви себе навік забули!
Що з'єднало вас зо мною,
вбогим лицарем без спадку?
— Мій лицарю, любий пане,
се мені гірка образа, —
я ж не звикла продавати
свого серця за червінці!
— Королівно, ясна панно,
стану вашому належить
багряниця і корона,
а не ся буденна одіж.
— Мій лицарю, любий пане,
та невже я вам миліша
в багряниці та короні,
ніж у простих темних шатах?
— Королівно, ясна панно,
я зовсім безславний лицар,
бо від зрадницької зброї
умираю вдома, в ліжку.
— Мій лицарю, любий пане,
хай впаде за зраду сором,
слави ж маєте доволі:
ви обранець королівни.
— Королівно, ясна панно,
чує серце, що загину, —
хто ж вас буде боронити
від неслави, поговору?
— Мій лицарю, любий пане,
не боюсь я поговору, —
все чиню по власній волі,
бо на те я королівна.
— Королівно, ясна панно,
тяжко буде вам дивитись,
як мене ховати будуть

простим звичаєм, непишно.
— Ой лицарю, любий пане!
Не вражайте мого серця!
Що мені по всіх пишнотах,
як би мала вас ховати?
— Королівно, ясна панно,
заклинаю вас коханням,
майте гідність і в жалобі,
як належить королівні.
— Мій лицарю, любий пане,
нащо сі страшні закляття?
Се ж найгірше в світі лихо —
непрозора, горда туга…